

บันทึกพิเศษของลุงตรุน ด้วงทรง

โดย วิรัตน์ พร้อมเพียบบุญ

นายตรุน ด้วงทรง หรือ ลุงเต้ง เป็นคนบ้านท่ากอจั่ว อำเภอบำรุง จังหวัดลำพูน เป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ร่าเริงใจกว้าง เท้าโหดเท้ากัน เข้ากับชาวบ้านได้ทุกระดับ ไม่ถือตัว ลูก เล็กเด็กแดงรู้จักลุงเต้งด้วยกันทั้งนั้น

นายเต้งมีอาชีพขายน้ำมันหลอดและขายของชำเล็ก ๆ น้อย ๆ

ภรรยา คือ นางบัวรส ด้วงทรง และมีบุตรชาย 1 คน คือ นายวิระพงษ์ ด้วงทรง ซึ่งก็ได้ไปสำเร็จปริญญาบริหารธุรกิจที่เมืองนอก

ไม่แต่ผม (นายไพศาล แสนไชย) จะนิมิตถึงบุคคลทั่วประเทศดังได้เรียนไปแล้ว แม้คน ทางลำพูนเองก็นิมิตเหมือนกัน แต่ก็ได้หมายความว่ารู้จักคนจังหวัดเดียวกันไปเสียหมด

รายนายตรุน ด้วงทรง หรือลุงเต้ง ก็เป็นอีกคนหนึ่ง ที่ชีวิตของแกได้ผ่านเข้ามาในนิมิต ของผม ซึ่งเป็นหนึ่งในหลาย ๆ รายที่ผมได้มีนิมิตตามปกติ

ในวันที่ 10 พฤษภาคม 2529 ผมก็ได้นิมิตไปว่า มีบุคคล 2 คน คนหนึ่งเป็นพระ ภิกษุชื่อ “ครูบาคันธา คณธโร” สมัยมีชีวิตจำพรรษาอยู่วัดเมืองสร้อย จังหวัดตาก และอีกคน หนึ่งก็คือ “พญาพิงคราช” สมัยมีชีวิตเป็นกษัตริย์ครองแคว้น โยนกนคร ในอดีตนับพันปี อยู่ที่ อำเภอมะสา จังหวัดเชียงราย

ในวันนั้น ท่านทั้งสองได้มาหาผม จากนิมิตในอดีตผ่านเข้ามาสู่นิมิตแห่งกาลเวลาท่านทั้ง สองได้พาจิตอันละเอียดของผมออกจากร่าง ปลิวขึ้นไปอย่างไร้จุดหมาย สักครูหนึ่งก็ไปถึงสถาน ที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นคล้ายเป็นบางเมือง มีบ้านแต่ละหลังทอดยาวไปสองฟากของถนนสุข ลูกหนูลูกตามีลักษณะเหมือนกันหมด

ครูบาคันธาและพญาพิงคราชได้พาผมผ่านบ้านผ่านเมืองไปหลายต่อหลายหลังแล้วก็มา หยุดอยู่ที่บ้านหลังหนึ่ง และได้เดินเข้าไปในบ้านหลังนั้น จะสังเกตได้ว่า บ้านหลังนั้นมีคนนั่ง รอคอยแล้ว

เมื่อคนที่นั่งรออยู่ในบ้านเห็นบุคคลทั้งสามเข้ามาในบ้านก็ลุกขึ้นมาต้อนรับ ครูบาคันธาพูดขึ้นว่า “เออละ...ถึงเวลาแล้วที่เจ้าจะต้องสั่งเรื่องราวไปยังโลกมนุษย์

ชายคนนั้นได้ยกมือไหว้แล้วพูดว่า “ไหว้สา ครูบาเจ้า ท่านพญาพิงคราช และล้าเมือง มนุษย์ ตัวข้ามีชื่อว่า “หนานบุญทา” เป็นผู้เฝ้ากองบุญกุศลของคนในโลกมนุษย์และยังมีชีวิตอยู่ มีเชื่อว่านายตรุน ด้วงทรง ซึ่งถึงเวลาที่ตัวข้าจะได้เล่าถึงบุญกรรมของนายตรุน ด้วงทรงแล้ว”

หลังจากนั้นเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งในอดีต ปัจจุบัน อนาคต ของนายตรุน ด้วงทรง ก็พรุ้ง พรูออกมาจากคำพูดของ “หนานบุญทา” ผู้เฝ้าบุญกุศลของนายตรุน ด้วงทรง อย่างหมดสิ้นและ ผมก็ได้จดจำสิ่งที่ได้ยินได้ฟังมาอย่างละเอียดตามหน้าที่

เมื่อผมได้นิมิตในวันนั้นก็ประมาณ 3-4 ราย เวลาประมาณ 05.30 น. ครูบาคันธาและ ท่านพญาพิงคราช ก็ได้พาผมมาส่งเหมือนเช่นเคย ผมก็สะดุ้งตื่น และได้นอนทบทวนสิ่งที่ได้ นิมิตไปแล้วสักครูใหญ่ ก็ลุกขึ้นล้างหน้าล้างตา

นิมิตในวันนี้ รายหนึ่งนั้นเป็นของนายตรุน ด้วงทรง หรือลุงเต้ง

นึกขึ้นมาก็ใจหาย แม้ผมจะรู้เรื่องของนายตรุณ ด้วงทรง ดีกว่าใคร ๆ แต่ก็อดนึกสงสาร ขึ้นมาไม่ได้ เพราะผมก็ยังมีชีวิตบุญคุณอยู่ ไม่อาจหักห้ามใจในเรื่องที่คนรู้จักจะต้องมาพลัดพราก จากสิ่งที่ตนรักและห่วง

แต่ในที่สุดก็หักใจได้ นึกเสียว่าทุกคนเกิดมาแล้วก็ต้องตาย จะตายวันไหนไม่มีใครรู้ได้ ชีวิตทุกคนต้องเป็นไปตามกฎแห่งกรรม แต่ก็อาจอดนึกฆ่าตัวเองไม่ได้ที่เป็นผู้รู้วันตายของคนอื่นได้ ก็มานึกขึ้นได้ว่า เออ... คนอื่นเขาจะเชื่อเราไหมหนอ จะมีคนอื่นอีกบ้างไหมที่รู้วันตายของ คนอื่นได้เช่นเดียวกับผม

หลังจากทำธุรกิจประจำวันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมตั้งใจว่าจะไปบอกให้นายตรุณ ด้วงทรง หรือลุงเต่ง และจะแวะที่ตลาดซื้อของเล็กน้อยก็จะไปที่บ้านของเขา . จะเป็นเหตุบังเอิญหรืออย่างไรก็ไม่ทราบได้ ผมได้พบลุงเต่งที่ตลาดก็ได้คุยกันหลาย ๆ เรื่อง เสร็จแล้วก็ได้ออกเรื่องที่ผมได้นิพนธ์ให้ฟัง

“ลุงเต่ง เมื่อคืนผมฝันถึงลุงเต่ง” ไพศาลเอ่ยขึ้น

“หา! เป็นอย่างไรบ้าง เห็นนางฟ้าหรือเปล่า...สวยไหมลุงเต่งแกพูดติดตลกที่เล่นที่จริง

“ของกินของทานลุงเต่งก็มีอยู่มาก” ผมหยุคนิดหนึ่ง เพื่อดูสีหน้าของแก แล้วผมก็พูด ต่อว่า “คนเฝ้าบุญของลุงเต่งชื่อ นานบุญทาบอกผมว่า ลุงเต่งจะสิ้นบุญแล้ว”

ลุงเต่งสะดุ้งโหยง “อย่าเพิ่ง ๆ ขอลุงตั้งหลักก่อน” ทั้งผมและลุงเต่งหยุดการสนทนาทันที และลุงเต่งก็ขอตัวกลับบ้านก่อน

คำพูดที่ผมพูดกับลุงเต่งในวันนั้น มันบาดเข้าไปในหัวใจของลุงเต่งยิ่งนัก จิตใจของแก - วูบลงไป แต่ในที่สุดผมกับลุงเต่งก็ได้พบกันอีก เนื่องจากการพูดกันวันนั้นพูดกันที่ตลาด ผมจึง ไปพูดกับลุงเต่งที่บ้านอีกครั้งหนึ่ง

“ลุงเต่งจะสิ้นบุญในวันที่ 28 พฤษภาคม 2559 เวลา 01.45 น.” (คุณไพศาลได้บอก ลุงเต่งล่วงหน้าก่อนประมาณ 18 วันคือบอกในวันที่ 10 พ.ย. 2529) ผมได้พูดซ้ำให้ลุงเต่งทราบ อีกครั้ง ซึ่งรู้สึกลุงเต่งจะเชื่อครึ่งหรือไม่เชื่อครึ่ง คือแบ่งรับแบ่งสู้ หลังจากนั้นทั้งผม ลุงเต่ง แม่บัวรส ก็ได้สนทนากันในหลาย ๆ เรื่อง และได้ขอร้องให้ลุงเต่งหมั่นทำบุญทำทาน

ก่อนถึงวันที่ 28 พฤษภาคม 2559 ทางวัดท่ากอจั่ว อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ก็ได้ มีการบวชเณร อยู่ 2-3 องค์ ยังขาดผู้ที่จะเป็นเจ้าภาพอยู่ส่วนหนึ่ง เมื่อลุงเต่งทราบเรื่อง แก่ ได้ทำบุญให้กับทางวัด 1,000 บาท

ยิ่งใกล้วันเข้ามา สุขภาพร่างกายของนายตรุณ ด้วงทรง หรือลุงเต่งไม่มีท่าทีว่าจะต้อง ตายตามที่ไพศาลได้นิพนธ์ ลุงเต่งยังได้แบ่งกล้ำให้ภรรยาของแกคำว่า “นี่ ยังแข็งแรงอยู่นะ” ว่า แล้วก็หัวเราะ รวมทั้งยังมีการออกกำลังในตอนเช้า ทำให้มีสุขภาพร่างกายและสุขภาพจิตดี

ในตอนเช้าของวันที่ 28 พฤษภาคม 2529 อากาศค่อนข้างแจ่มใสมีลมพัดเย็นสบาย " นางบัวรส ด้วงทรง ภรรยาของนายตรุณ เกิดแปลกใจขึ้นมาว่า ทำไมวันนี้สามีของแกถึงได้นอนตื่นสาย เพราะปกติลุงเต่งเป็นคนตื่นนอนเช้า นางบัวรสจึงเดินเข้าไปในห้องนอนของลุงเต่ง ปรากฏว่าลุงเต่งตัวแข็งทื่อ มีเลือดออกทางปาก และจมูก สิ้นลมหายใจไปเสียแล้ว

ลุงเต่งตายแล้วโรคเส้นโลหิตในสมองแตก ตรงกับที่ไพศาลได้นิพนธ์ไว้จริงท่านเชื่อหรือไม่?

ต่อมานิมิตของผมที่เกิดขึ้นในวันที่ 5 มกราคม 2532 ซึ่งได้เชื่อมโยงกับเรื่องของนาย ดรณ ด้วงทรง นี้ โดยผมได้นิมิตถึงกุศลผลบุญของนางบัวรส ด้วงทรง ซึ่งเป็นภรรยาของนาย ดรณ ด้วงทรง เวลาที่ห่างกัน ประมาณ 2 ปีกว่า

ตามเคย หลังจากที่ผมได้เข้านอนไปและหลับสนิทก็ได้มีครูบา坎ธาและท่านพญาพิงคราช ได้พาจิต อันเป็นความรู้สึกที่สามารถรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ได้ เข้าไปสู่นิมิตแห่งกาลเวลาอันเร้นลับ และได้ไปหยุดอยู่บ้าน หลังหนึ่ง คนในบ้านที่นั่งรออยู่แล้วก็ออกมาต้อนรับ เป็นผู้หญิง แล้ว หญิงคนนั้นก็ได้พูดขึ้นว่า

“ให้สาครูบาเจ้าข้าพเจ้ามีชื่อว่า “นางบัวเรียว” เป็นผู้เฝ้าบ้านและบุญกุศลของคนใน โลกมนุษย์ และยังมีชีวิตอยู่ คนในโลกมนุษย์มีชื่อว่า นางบัวรส ด้วงทรง”

หญิงคนนั้นเอ่ยชื่อเจ้าของบุญขึ้นมา ทำให้ผมนึกขึ้นมาได้แล้วพูดในใจ “อ้อ...ป้าบัวรสนี่เอง”

จากนั้น หญิงคนนั้นก็เล่าเรื่องอดีต ปัจจุบัน อนาคต ของนางบัวรส ด้วงทรง ตั้งแต่ ต้นจนจบให้ครู บา坎ธา ท่านพญาพิงคราช และผมนายไพศาล แสนไชยฟัง

เมื่อผมจดจำได้ตามที่นางบัวเรียว ผู้เฝ้าบุญเล่ามาทั้งหมด ก็ได้ลากลับและก็ไปที่อื่นอีก เช่นเคย

เมื่อผมได้นำเรื่องนิมิตฝันเล่าให้นางบัวรส ฟัง ซึ่งก็ไม่มีเรื่องเดือดร้อนใจเท่าใดนัก เพราะ นางบัวรส เป็นคนมีศีลธรรม สิ่งต่าง ๆ ที่ได้กระทำลงไป ส่วนใหญ่เป็นบุญเป็นกุศลทั้งนั้น บาปเคราะห์หรือบุญกรรมก็ถูก บุญกุศลชำระสะสางไปมากแล้ว แม้จะมีบาปเคราะห์ก็เป็นเพียงเล็กน้อย

มีอยู่ตอนหนึ่งที่นางบัวเรียวคนเฝ้าบุญให้กับนางบัวรส เล่าให้ผมฟังว่า

“บ้านเลขที่ข้างบนของนางบัวรสเลขที่ 869 ซึ่งเลขที่ดังกล่าวจะไปตรงกับเลขที่โฉนดที่ดินของนาง บัวรสในโลกมนุษย์ด้วย”

ผมได้ถามนางบัวรสว่า “โฉนดที่ดินเลขที่ดังกล่าวมีหรือไม่”

นางบัวรสก็ได้ไปค้นดูโฉนดที่ดินของแก ปรากฏไม่มีโฉนดเลขที่ดังกล่าวเลย

แต่พอตกตอนค่ำ ๆ นางบัวรสก็กระหืดกระหอบไปที่บ้านผม แล้วบอกกับผมว่า

“แม่นจริง ๆ เจอแล้วเจอแล้ว โฉนดเลขที่ดังกล่าวเก็บไว้อีกที่หนึ่ง เลขที่โฉนด 869 มีจริง ๆ ตรงกับ เลขที่ 869 ของป้า” นางบัวรสอยู่อย่างฉงนใจความแปลกประหลาดและ มหัศจรรย์จริง ๆ

หมายเหตุ : กรณีของลุงดรณ ด้วงทรงหรือลุงเต่งนี้ ข้าพเจ้า (นายรักไทย ใจพระ) ได้เดินทางไป ตรวจสอบข้อมูลด้วยตนเองอีกครั้งหนึ่ง โดยได้ไปสัมภาษณ์คนในครอบครัวของลุงดรณ ด้วงทรง ซึ่งก็ได้รับ คำตอบว่าเป็นความจริงตามที่ได้บันทึกไว้